

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τόμος τιμητικός Σωκρ. Β. Κουγέα. — Ἡ διεύθυνσις τῶν «Ἑλληνικῶν» ἐπιθυμοῦσα νὰ τιμήσῃ τὸν ὀμότιμον καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀκαδημαϊκὸν καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἐκδοτῶν τοῦ περιοδικοῦ, *Σωκράτην Β. Κουγέα*, ἀπεφάσισε ν' ἀφιερῶσιν τὸν προσεχῆ 15ον τόμον πρὸς τιμὴν του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ συμπληρώσεως κατὰ τὸ προσεχές ἔτος 1957 τῆς ὀγδοηκονταετηρίδος τοῦ τιμωμένου. Ὁ τόμος θὰ περιλαμβάνῃ μελέτας ἀναφερομένας κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν κύκλον τῶν εἰδικωτέρων ἐνδιαφερόντων τοῦ Σωκράτους Κουγέα, προσεκλήθησαν δὲ νὰ συμμετάσχουν Ἕλληνες μόνον ἐπιστήμονες ἐκ τῶν στενωτέρων συνεργασθέντων μετ' αὐτοῦ ὡς καὶ οἱ οἰκειότεροι ἐκ τῶν μαθητῶν του. Κατ' ἐξαιρέσειν ὁ τόμος δὲν θὰ ἐκδοθῆ εἰς δύο τεύχη, θὰ περιλαμβάνῃ δὲ μόνον τὰς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν γραφείσας μελέτας. Ἐλπίζεται ὁ τόμος νὰ εἶναι ἔτοιμος κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1957.

Νεοελληνικὴ Βιβλιογραφία. — Λόγῳ πληθώρας ὕλης δὲν κατέστη δυνατόν νὰ συμπεριληφθῆ εἰς τὸ παρὸν τεύχος ἡ συνέχεια τῆς Νεοελληνικῆς Βιβλιογραφίας (διὰ τὰ ἔτη 1952·1953). Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ προσεχὴς τόμος θὰ περιλαμβάνῃ μόνον τὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Σ. Β. Κουγέα μελέτας, ἐκρίθη προτιμότερον νὰ ἐκδοθῆ ἰδιαιτέρως ὡς Παράρτημα τῶν «Ἑλληνικῶν» ἡ Νεοελληνικὴ Βιβλιογραφία διὰ τὰ ἔτη 1952·1956. Ἀπὸ τοῦ 16ου τόμου (1958), ἡ Βιβλιογραφία θὰ περιλαμβάνεται καὶ πάλιν κανονικῶς εἰς ἕκαστον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ.

Α' Διεθνὲς Συνέδριον ὑπὲρ ἀναβιώσεως τῆς λατινικῆς γλώσσης — Τὸ Α' διεθνὲς συνέδριον ὑπὲρ ἀναβιώσεως τῆς Λατινικῆς (Premier Congrès International pour le latin vivant) συνήλθεν εἰς τὸ Avignon τῆς Γαλλίας ἀπὸ 2-6 Σεπτεμβρίου 1956. Θέμα τούτου ἦτο ἡ συζήτησις περὶ τοῦ τρόπου ἐνισχύσεως τῆς Λατινικῆς πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως καθιερωθῆ αὕτη ὡς διεθνῆς γλῶσσα διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν μορφωμένων μεταξὺ των. Τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου, αἵτινες ἔλαβον χώραν εἰς τὸ ἱστορικὸν μέγαρον τῶν παπῶν, παρηκολούθησαν περὶ τοὺς 250 ἐπιστήμονες ἀπὸ 21 χώρας, οἱ περισσότεροι κλασσικοὶ φιλόλογοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἀρκετοὶ διαπρεπεῖς λατινιστῆς, ἀλλὰ καὶ τινες ἐκπρόσωποι θετικῶν ἐπιστημῶν. Τὴν Ἑλλάδα ἀντεπροσώπευον οἱ καθηγηταὶ *Κ. Βουρβέρης* τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ *Σ. Καψωμένος* τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἐγίναν ἀνακοινώσεις καὶ συζητήσεις περὶ τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς προφορᾶς τῆς Λατινικῆς, τῆς ἀναεώσεως τοῦ λεξιλογίου της, τῆς διδασκαλίας της ὡς καὶ περὶ τῆς χρησιμότητός της εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, ἰδιαιτέρως τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν φαρμακευτικὴν. Ἐν τῷ πλαίσιῳ τοῦ συνεδρίου ὁργανώθη τὴν 4 Σεπτεμβρίου ἐπίσκεψις τῶν ἀξιολόγων ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ὀράγγης καὶ τῆς Βαιζῶνος. Τὸ συνέδριον ἔθετο τὰς βάσεις συνεργασίας τῶν εἰδικῶν καὶ συντονισμοῦ τῶν προσπαθειῶν τῶν πρὸς δημιουργίαν τῶν καταλλήλων συνθηκῶν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ τεθέντος σκοποῦ.

Τὰ πορίσματα τῶν συζητήσεων, διατυπωθέντα ὑπὸ μορφὴν εὐχῶν, ἔχουν ὡς ἑξῆς: α) Ὡς πρὸς τὴν γραμματικὴν: Συστηματικὴ καὶ γλωσσολογικῶς ἀκριβῆς ἐκθεσις τῶν κλίσεων καὶ συζυγιῶν μετ' ἐνδείξεως τῆς σημασίας τῶν πτώσεων, τῶν φωνῶν, τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῶν χρόνων. Βαθμιαία ἄσκησις καὶ ἐφαρμογὴ τῶν στοιχείων τῆς συντάξεως, ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀπλὴν καὶ σαφῆ διατύπωσιν τῶν σκέψεων, μετατιθεμένης εἰς προχωρημένον στάδιον τῆς μελέτης τῶν συνθετωτέρων νεφαλαίων, ὅπως τοῦ πλαγίου λόγου καὶ τῆς ἀκολουθίας τῶν χρόνων, κατὰ τρόπον πάντως τοιοῦτον ὥστε ἡ στοιχειώδης αὕτη γνώσις τῆς συντάξεως νὰ μὴ ἀποτελῇ ἐμπόδιον εἰς τὴν μεταγενεστέραν ἀπόκτησιν ἀκριβεστέρων γνώσεων ἀπαραίτητων διὰ τὴν πλήρη κατοχὴν τῆς Λατινικῆς. β) Ὡς πρὸς τὴν προφορὰν: Πλήρης ἄρθρωσις ὄλων τῶν φθόγγων. Ἀναγραφή εἰς τὰ στοιχειώδη ἐγχειρίδια τοῦ τονισμοῦ (εἴτε μὲ ὀξεῖαν εἴτε μὲ δῆλωσιν τῆς ποσότητος τῆς παραληγουσῆς). Ἀποκατάστασις τῆς ἀρχικῆς προφορᾶς φωνηέντων καὶ διφθόγγων. γ) Ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν νεολογισμῶν: Πρὶν δημιουργῆται μία νέα λέξις, νὰ ἐξαντλήται τὸ λεξιλογικὸν ἀπόθεμα τῆς Λατινικῆς, ὅταν δὲ βεβαιωθῇ ἡ ἔλλειψις τοῦ λατινικοῦ ὄρου, νὰ γίνεται προσφυγὴ πρῶτον εἰς τὰς δυνατότητας παραγωγῆς καὶ συνθέσεως τῆς Λατινικῆς καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ ἀπόθεμα τοῦ ἑλληνικοῦ λεξιλογίου. Μόνον ὅταν λείπουν ὅλοι αὐταὶ αἱ δυνατότητες ἐπιτρέπεται ὁ ἐκλατινισμὸς ἐνὸς νέου ὄρου καθιερωμένου ἀπὸ τὴν γενικὴν χρῆσιν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε τοῦ σεβασμοῦ τοῦ πνεύματος τῆς Λατινικῆς. δ) Ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν: Ἡ διδασκαλία τῆς Λατινικῆς δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι πρόκειται περὶ νεκρᾶς γλώσσης. Πρέπει νὰ τονίζεται ὅτι ἡ Λατινικὴ δὲν εἶναι μόνον ἀπαραίτητον συστατικὸν τῆς μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ γλῶσσα μὲ πρακτικὸν ἐνδιαφέρον. Ἡ διδασκαλία τῆς πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν παιδικὴν ψυχολογίαν, χωρὶς νὰ μεταπέσῃ εἰς τὴν εὐκολίαν. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Λατινικὴν πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πραγματικότης τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Νὰ πλουτίζεται καὶ νὰ ἐμπεδώνεται συστηματικῶς τὸ λεξιλόγιον, διὰ νὰ εἶναι οἱ μαθηταὶ εἰς θέσιν νὰ μελετοῦν κείμενα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς νὰ διδάσκονται κείμενα ἐπαγωγὰ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, τὸν μεσαίωνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους διεσκευασμένα ἐν ἀνάγκῃ εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν, ὀρθὴν καὶ καλλιπεπῆ. ε) Εὐχὰ ἰ γενικῆς φύσεως: Μέχρι τῆς συνόδου τοῦ προσεχοῦς συνεδρίου ὁ προσωρινὸς ὄργανισμὸς καλεῖται νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν οὐσιῶσεων τοῦ πρώτου συνεδρίου διὰ τριῶν προσωρινῶν ἐπιτροπῶν, μιᾶς ἐπιφορτισμένης μὲ τὴν μελέτην τοῦ λεξικοῦ, μιᾶς ἐπιφορτισμένης μὲ τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν προφορὰν καὶ μιᾶς παιδαγωγικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπιφορτισμένης νὰ διατηρῇ ἐπαφὴν μὲ τὰς κατὰ τόπους ἐθνικὰς παιδαγωγικὰς κινήσεις. Ἐπὶ πλέον οὐσισταῖται 1) ὅπως εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς συλλογὰς διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος (κριτικαὶ ἐκδόσεις ἀρχαίων κειμένων, λεξικά τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν κτλ.) γίνεται χρῆσις τῆς Λατινικῆς ἀντὶ τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν, 2) ὅπως εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ αἱ μελέται διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος γράφονται ἢ συνοδεύονται ὑπὸ περιλήψεως εἰς τὴν λατινικὴν.

Συνέδριον νεοελληνικῶν σπουδῶν ἐν Βερολίῳ.— Ἡ Γερμανικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου (Ἰνστιτούτον ἑλληνορωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, Βυζαντινὸν μῆμα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. *Johannes Irmscher*) ὀργανώνει τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1957 διεθνὲς συνέδριον περὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνι-

κῆς φιλολογίας. Τὰ κύρια θέματα, μέ τὰ ὅποια, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, θ' ἀπασχοληθῆ τὸ συνέδριον, εἶναι τ' ἀκόλουθα: 1) ἡ σύγχρονος νεοελληνική λογοτεχνία, 2) ἀπὸ τοῦ Σολωμοῦ μέχρι τοῦ Παλαμᾶ, 3) ἡ νεοελληνική δημώδης λογοτεχνία, 4) αἱ λαϊκαὶ ἐκδόσεις τῆς Βενετίας, 5) ἡ πρῶτος νεοελληνική λογοτεχνία. Διὰ τὸ συνέδριον ἔχουν κληθῆ πολλοὶ Ἑλληνες λογοτέχνη, λόγιοι καὶ ἐπισοτήμονες. Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κληθεῖσα ἐπισοτήμως ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Ἀκαδημίας νὰ μεταόχη τοῦ συνεδρίου, ὤρισεν ὡς ἀντιπροσώπους αὐτῆς τοὺς καθηγητὰς *Στ. Π. Κυριακίδην*, *Στ. Γ. Καψωμένον*, *Λίον Πολίτην* καὶ *Ε. Κριαρᾶν*.

Διεθνὲς Συνέδριον Κλασσικῶν Σπουδῶν.— Τὸ Τρίτον Διεθνὲς Συνέδριον Κλασσικῶν Σπουδῶν θὰ συνέλθῃ ἐν Λονδίῳ ἀπὸ τῆς 31 Αὐγούστου μέχρι τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1959.

Ἀρχαιολογικαὶ ἔρευναι εἰς τὴν περιοχὴν Κομοτινῆς.— Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ δαπάναις αὐτῆς, ὁ καθηγητὴς κ. *Γ. Μπακαλάκης* ἐπεσκέφθη δις ἐφέτος δι' ἀρχαιολογικὰς ἐξερευνήσεις τὴν Θυρᾶκην, ὅπου καὶ παλαιότερον εἶχεν ἐργασθῆ.

Ὁ κ. Μπακαλάκης ἐπεσκέφθη πρῶτον τὴν Μαρώνειαν, ἐνθα συνεπλήρωσε παλαιότερας παρατηρήσεις του διὰ τὸν περιβόλον τῆς ἀρχαίας πόλεως, περὶ τῆς ὁποίας σήμερον γνωρίζομεν ὅτι ἐξετείνετο μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Ἰσμάρου, καὶ περισυνέλεξε διάφορα τυχαῖα εὐρήματα. Τὸ εἰς τὸν παρόντα τόμον τῶν «Ἑλληνικῶν» (ο. 2-22, πίν. 1-3) δημοσιευόμενον γωνιαῖον σφρωτήριον ἐπανευρέθη καὶ διησφαλίσθη εἰς τὴν ἐν Νέᾳ Μερωνείᾳ μικρᾶν συλλογῆν.

Εἰς τὴν χερσόνησον «Γιαοὲ - Ἀντά», Ν.Δ. τῆς Κομοτινῆς, τὴν ὁποίαν καλλιεργοῦν ἀπὸ τινων ἐτῶν οἱ ἄλλοτε νομάδες Σαρκατσαναῖοι Κουτσογιάννηδες, πιστεύει ὁ κ. Μπακαλάκης ὅτι πρέπει νὰ τοποθετηθῆ ἡ ἀρχαία πόλις *Στρέμη*. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς στρωγγύλης ταύτης χερσονήσου, ἡ ὁποία, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εὐρισκομένη ἐντὸς τῆς θαλάσσης, μεταβάλλεται ἐνίοτε εἰς νῆσον, εἶναι πλήρης θραυμάτων ἀρχαίων ἀγγείων. Τὸ ἀρχαῖον οἰκοδομησίμον ὑλικόν, τὸ ἐξαχθέν ὑπὸ τῶν μηχανοκινήτων ἀρότρων, εὐρίσκεται συσσωρευμένον εἰς μεγάλας λευκὰς πυραμίδας, αἱ ὁποῖαι μακρόθεν διακρίνονται ὡς οκηναὶ στρατοπεδοῦ.

Ἐκεῖ εὐρέθη τὸ ἄνω μέρος ἀνθεματῆς ἐπιτυμβίας στήλης τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 6ου π. Χ. αἰῶνος. Ἡ νεκρά, τῆς ὁποίας σώζεται μόνον ἡ κεφαλὴ, εἰκονίζετο κατενώπιον, πρᾶγμα σπάνιον, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι συνήθως ἐπὶ τῶν ἀρχαϊκῶν ἀναγλύφων αἱ μορφαὶ παριστάνονται ἐν κατατομῇ.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τύπου προέρχονται ἐπίσης διαφοροὶ ἐνεπίγραφοι ἐπιτύμβιαὶ στήλαι τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος καὶ ἕτερα πῆλινα εὐρήματα, ὡς τὸ μέτωπον ἡγεμόνος κεράμου. Πάντα ταῦτα μετεφέρθησαν εἰς τὴν συλλογῆν τῆς Κομοτινῆς, πλὴν ἐνὸς μεγάλου τμήματος μεταπαρθενωείου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου παραμένοντος ἔτι εἰς τὰς καλύβας τῶν Κουτσογιάννηδων.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι τῆς χερσονήσου ἀκρωτηρίου «Κούρσουμου» προέρχεται τὸ ἀδημοσίευτον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον τοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης, ἀριθ. εὐφ. 1251, ἀνευρεθὲν ὑπὸ τῶν καθηγητῶν *Στ. Π. Κυριακίδου* καὶ *Εὐ. Πελεκίδου*, ὡς καὶ μέγα πῆλινον ἀγαλμάτιον ὕψους 0,80 μ. εἰς τὸ Μοσεῖον τῆς Σόφιας, ἀνευρεθὲν ὑπὸ Βουλγαρῶν ἀρχαιολόγων κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον

πόλεμον. Ἐπέκεινα τῶν δύο τούτων σημείων Γισσέ-Ἄντὰ καὶ Κούρσουμουλ, ἡ περιοχή εἶναι πλήρης ἀρχαίων τάφων μέχρι τοῦ χωρίου Γλυφάδα.

Εἰς τὸ χεῖλος τῆς Βιστονίδος λίμνης (Μπορού) καὶ περὶ τὰ τρία χιλιόμετρα ἐντεῦθεν τοῦ χωρίου Φανάρι, εἰς τὴν τοποθεσίαν «Κατσαμάκια», πρέπει νὰ τοποθετηθῇ ἡ ἀρχαία πόλις *Αἰκαία παρ' Ἀβδηρα*. Οἱ ἀγροὶ εἶναι κατεσπαρμένοι ἀπὸ κεράμους στέγης καὶ δοτράκα ἀρχαϊκῆς καὶ κλασσικῆς ἐποχῆς. Οἱ χωρικοὶ μεταφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς εἰς τὸ Φανάρι διάφορα ἀρχαία ἀντικείμενα. Μεταξὺ αὐτῶν τὸ σημαντικώτερον εἶναι ἀρχαῖον «σῆμα» τῶν μέσων τοῦ 5ου π. Χ. αἰῶνος, δηλ. στήλη μαρμαρίνη ἱσταμένη ἐπὶ τοῦ τετραπλεύρου βάθρου τῆς, διασώζουσα ἔτι καὶ τὸν μὲν βόθρον εἰς τὸν τόρμον τῆς. Στερεῖται ἐπιγραφῆς, θὰ ἔφερε δὲ μᾶλλον ἐξωγραφημένην παράστασιν. Ἔτερον ἀξιόλογον εὑρημα εἶναι τμῆμα πηλίνου ἀκρωτηρίου τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 5ου π. Χ. αἰῶνος.

Ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος θὰ προφύξει ἀσφαλῶς καὶ ἡ ὥραία ἐπιτύμβια στήλη Ἀθηνῶν 40-Κομοτινῆς, ἐν ἀρχαῖον ἐνεπιγραφον βάθρον εὑρεθὲν εἰς Μεσοχώρι (Κομοτινῆς), ὡς καὶ μέγα μέρος ἐπιτυμβίας στήλης τοῦ 4ου αἰ. εὑρισκόμενον νῦν εἰς Πόρτο Λάγο.

Ἐντὸς τῆς πόλεως Κομοτινῆς εὑρέθη ὥραία εἰκονιστικὴ κεφαλὴ τοῦ 2ου μ. Χ. αἰῶνος. Ἐν δὲ ἀκέφαλον ἄγαλμα «πεπλοφόρου», τοῦ ὁποῦ ἀγνοεῖται ἡ ἀκριβὴς προέλευσις, θὰ εὑρέθῃ ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν.

Τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, κατόπιν τῶν παρεχόντων τοσούτος ἐλπίδας εὑρημάτων τούτων, θὰ συνεχίσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν ἀρχαιολογικὴν αὐτὴν περιοχὴν, ἀναλαμβάνον νὰ μελετήσῃ αὐτὴν πληρέστερον, ἐν εὐθέτω χρόνῳ, διὰ τῆς διενεργείας συστηματικῶν ἀνασκαφῶν.

Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης.— Ὁ ἀπὸ τοῦ 1940 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας κ. Ἀνδρέας Ἐγγόπουλος ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν του. Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ αἰσθάνεται βαθυτάτην λύπην στερουμένη τῆς συνεργασίας τοῦ διαπρεποῦς συναδέλφου.

Ὁ καθηγητὴς κ. Μιχαὴλ Λάσκαρις ἔλαβεν ἐκπαιδευτικὴν ἄδειαν διὰ τὸ Πανεπιστημιακὸν ἔτος 1956-1957.

Εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Ἑένων Γλωσσῶν καὶ Φιλολογιῶν: ἀπεχώρησαν οἱ καθηγηταὶ *John Logan*, *Henry Wasser* καὶ *Stanley White*, διωρίσθη δὲ εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἀμερικανικῆς φιλολογίας καὶ πολιτισμοῦ ὁ κ. *Eugen Current-Garcia* καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Alabama (Η.Π.Α.).

Τὴν 23 Μαρτίου 1956 ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ ἀνεκήρυσεν ἐπιτιμον διδάκτορα τὸν καθηγητὴν *Pierre Chantraine*. Περὶ τοῦ ἔργου τοῦ τιμωμένου ἑλληνιστοῦ ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς Στ. Γ. Καψωμένος, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ P. Chantraine ὠμίλησε μὲ θέμα: «Ταμποῦ καὶ εὐφημισμὸς εἰς τὴν γλώσσαν».

Ἑένοι καθηγηταὶ ἔδωσαν διαλέξεις εἰς τὸ Πανεπιστήμιον οἱ κκ. *D. Todorovic* τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βελιγραδίου, *Lorenzo Giussio* τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βολωνίας, καὶ *G. Calò* τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φλωρεντίας.

Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν.— Νεώτεροι ἐκδόσεις τοῦ Ἰδρύματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου: 8) *Douglas Dakin*, *British and American Philhellenes during the War of Greek Independence 1821-1833*, 1955,

εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ διασαφηνισθῆ ὅτι, ὡς γράφω ἐν τῷ προλόγῳ, ἐνῶ κατὰ τὸ ἀρχικὸν διάγραμμα ἐπρόκειτο ἡ ἐκδοσις νὰ περιλάβῃ τρόπον τινὰ ἕνα «Corpus» τῆς προσολωμικῆς ποιητικῆς παραγωγῆς, μετὰ τὸν ἐπισυμβάντα καταστρεπτικὸν σεισμόν τῆς Ζακύνθου ἠναγκάσθημεν, τοῦλάχιστον προσωρινῶς, νὰ περιορίσωμεν τὸ πρῶτον σχέδιον καὶ νὰ ἐκδώσωμεν τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συλλεγὲν ὕλικόν (διὸ καὶ δὲν περιελήφθησαν τὰ ἅπαντα τοῦ Μαρτελάου), ἵνα ὁ τόμος κυκλοφορηθῆ ἀμέσως τὴν ἐλαύριον τῆς καταστροφῆς. Τὸ γεγονός τοῦτο ὡς καὶ ἡ διὰ ἀνωτέρους λόγους, τεχνικῆς φύσεως, μὴ δυνατότης νὰ ἐλέγξωμεν ἀρκούντως τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια ἐξηγοῦν τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως τυπογραφικῶν τινῶν σφαλμάτων, ἐνίοτε ὅλως δευτερευόντων ἐνίοτε ὅμως καὶ σοβαρωτέρων—ὡς ἡ παράλειψις ὀλοκλήρων στίχων κειμένου—, εὐτυχῶς ὅμως τόσον στοιχειωδῶν, ὥστε νὰ εἶναι καταφανῆς ἡ ἐπέμβασις τοῦ τυπογράφου. Περὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν ποιημάτων τοῦ Ξανθοπούλου καὶ τῆς δημοσιεύσεως ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Κουτούζη, αἱ παρατηρήσεις τοῦ κριτικοῦ μὲ ἀπαλλάσσουν τῆς ἀνάγκης ἀπαντήσεως, τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει καὶ διὰ τινὰς ἄλλας ἐπικρίσεις, αἵτινες θὰ ἀπῆτουν εὐρυτέραν συζήτησιν. Τέλος ὀφείλω νὰ τονίσω ὅτι κατ' ἀρχὴν προτιμῶ νὰ μνημονεύω περικοπὰς ἀπὸ ἄλλους συγγραφεῖς, ἀποδίδων οὕτω τὸ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, ἀντὶ νὰ παρουσιάξω ὡς ἰδικίας μου γνώμας τὰς ὁποίας ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ διετύπωσαν.

Πάντως εἰς ἀμφοτέρας τὰς βιβλιοκρισίας ὑπάρχουν καὶ πολῦτιμοι παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς θὰ λάβω ἐπ' ὄψιν μου εἰς τυχὸν νεωτέρας ἐπανεκδόσεις τῶν ἀνωτέρω μελετῶν μου.

Εὐχαριστῶν θερμότατα διὰ τὴν φιλοξενίαν, ἀποστέλλω τοὺς συναδελφικοὺς χαιρετισμοὺς μου

Γ. Θ. ΖΩΡΑΣ